

YAŞAR GÖKÇEK

1921'de Diyarbakır'ın Ergani kazasında doğan Gökçek, Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü mezunudur. Merhum Abdülmecid Nursî'nin (Ünlükul) çok yakın ve candan bir aile dostudur. Kendileri Cizreli Seyda Hazretlerinin bir talebesidir.

Dayım, Ali Murtaza Gökçek İstanbul'daki hayatından hatıralar anlatırken, bize Üstâd Bediüzzaman Hazretlerini tanıyışını ve onun İstanbul'daki odasının kapısında yazılı olan **'Burada her suâle cevap verilir, hiç kimseye suâl sorulmaz'** tabelâsını ve bulunduğu bazı münazaralarını naklederdi. Bu ifadelerle o zamanki muhayyelemde (4-7 yaş arası) masal âlemlerinin destânî bir şahsiyeti, ilmin evc-i balâsı büyük bir din alimi teşekkül etmişti.

"Üstadı ilk görüşüm"

"Aradan yıllar geçti. İlkokul, orta ve lise tahsilini Diyarbakır'da ikmal ettikten sonra üniversite tahsili için **1942**'de İstanbul'a geldim. Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümüne devam ederken, bir taraftan da avukat kâtipliği yapıyordum. Hemşehrîmiz Diyarbakırlı Avukat Reşad Köksal'ın yanında (Sirkeci 4. Vakıfhan) çalışıyordum. Arada Reşat Beyden, Üstad Hazretlerinin Anadolu'da mahkeme mahkeme ve şehir şehir süründürüldüğünü dinliyordum. Biz Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da devletin ve jandarmanın kendi vatandaşlarına karşı sürdürdüğü vahşet politikasını hem yaşayarak, hem görerek çok iyi bildiğimiz için, Üstad Hazretlerine karşı bu davranışları da tabii karşılıyor, sızlayan vicdânımızı duâlarla teselliye çalışıyorduk

"Tarihini iyice hatırlayamadığım bir gün, Adliye Sarayında (şimdiki Sirkeci Merkez Posthanesinin üst katları) bir iş tâkip ederken, Üstad'ın Gençlik Rehberi dâvâsının o celsesi olacağını ve Üstad'ın da bu celsede bulunmak için İstanbul'a geldiğini öğrendim. Rabbim lütfetti, o gün hem mahkemeyi takib edebildim, hem de Üstad Hazretlerini ilk defa yakından gördüm. O zamanki İslâmî kültürüm, bir ilmihal çerçevesini aşamadığı için kıyafetinin orjinalitesini ilk seferde anlayamadım, daha çok bölgeye has bir kıyafet zannettim. Ama davranışlarına ve bakışlarına hayran oldum. Kendimi yıllar evvelinden hayalimde destanlaşan mitolojik bir kahramanın huzurunda hissettim. Bugün, o mahkeme gününden hafızamda kalan sadece o destânî kahraman motifidir. Üstad bende daima o motifle yaşamaktadır.

"Her Risaleyi yutarcasına okudum"

"Aradan yıllar geçti. Hayatın sürpriz ve depremlerine çıkar yol ararken, **1958**'de Konya'da Dr. Sadullah Nutku Bey merhumla tanıştım. Onun vasıtasıyla da o güne kadar neşredilmiş Risale-i Nur Külliyyatına sahip oldum. Çölde suya kavuşmuş insanın iştihayıyla her Risaleyi yutarcasına, ezberlercesine, her satırını hafızama nakşedercesine ve geceli gündüzlü bir zaman içerisinde ve kısa sürede okudum. Bu

okuyuşla da Hazret-i Üstada karşı büyük bir muhabbet ve iştıyak duydum. O sırada Isparta'da bulunan Üstadı ziyarete karar verdim. O gün yol-iz öğrenmek için Konya'da Yorgancı Mehmet Efendi geldi ve Isparta'ya gidecek birinin bulunup bulunmadığını sordu. Beni gösterdiler. Çocukken beni tanıdığı zamandan 30 yıla yakın zaman geçmişti, tabii beni tanımadı. Ben de o halet içersinde kendimi tanıtmak arzusu duydum. Ama diyebilirim ki, o zaman Konya'ya yerleşmek kararı verişimizdeki âmillerin başında Abdülmecid Efendinin Konya'da bulunuşu olsa gerek.

"Abdülmecid Efendi, bana aynen şöyle dedi:

"Üstada hürmetlerimi arzet. Hamdolsun hep iyiyiz. Yaramaz hiçbir şey yoktur. Saadet (Abdülmecid Efendinin kızı) Konya öğretmen okulunu bitirdi, Elhamdülillah. İnşallah Konya'ya tayinini bekliyoruz."

"Diplomanızla Risale-i Nur hizmetinde olun"

"Ertesi gün, Isparta'dan geçen bir İzmir otobüsü ile yola çıktım. Isparta'da Üstad Hazretlerinin kaldığı evi buldum. Büyük bir heyecan içersinde kapıyı çaldım. Allah'tan beni Üstad'la görüşmeye muvaffak kılmasını yalvararak bekledim. Güzel ve şahsiyetli bir yüze sahip bir kişi kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Üstad Hazretlerinin odasına girdik. Kendileri Şark usulü bir sedirde o mükemmel kıyafetiyle oturuyorlardı. Etrafında iki veya üç kişi vardı. Ellerini öpmek istedim öptürmediler, yüzümü gözümü ellerine, cübbesine ve dizlerine sürdüm. O anın yüksek heyecan ve sevincinden ağlamamak için kendimi zor tutuyor ve o ana kadar duymadığım büyük bir huzurla, mübarek yüzünü seyrediyordum. Nereli olduğumu, kimliğimi, ne iş yaptığımı, şimdi nereden geldiğimi sordular. Konya'dan geldiğimi öğrenince de **'Abdülmecid'i gördün mü? Nasıllar?'** diye sordular. Kendileriyle bir gün evvel görüştüğümü ve mesajını arzettim. Herkese ve hassaten Saadet'e duâ buyurdular. Ergani ve Diyarbakır'dan tanıdığı bazı kişileri sordular. Tanıdıklarım hakkında kendilerine bilgiler arz ettim. Malatya'dan Terzi Said Çekmegil'i sordular. Son ay içinde görüştüğümüzü ve hakkında bildiklerimi arz ettim.

"Ziyarete geliş sebebimi ve bir dileğim olup olmadığını sordular. Yetişme ve okuma tarzımı ve bunun üzerimizde yaptığı tahribatı arz ettim ve bilhassa Nur Risalelerini okuduktan sonra o güne kadar, gerek dünya ve gerekse İslâm hakkında bize öğretilen bilgi dünyasının tarumar olduğunu, Kur'ân'ın açılan ışıklı yolunda yürümenin de büyük müşküller arz ettiğini, bu hususta elimizden tutmasını istirham ettim. Tahsilimizi sordular. Eşimin Hukuk mezunu avukat olduğunu, benim de tarih tahsili yaptığımı Edebiyat Fakültesini bitirdiğimi arz ettim.

"Risale-i Nur şakirdleri"

"Seni de, eşini de, bugünden itibaren Risale-i Nur şakirtleri listesine"

kaydettim. Bundan evvelki hayatınızın bütün seyyielerini Cenab-i Hak affedecektir, inşaallah. Hasenatinız kalacaktır. Bundan sonraki hayatınız, ruh ve bedeninizle ve diplomalarınızla Risale-i Nur hizmetinde olacaktır'

buyurdular. Bu sırada ziyarete Konya'dan, isminin Ahmed olduğunu ve İmam Hatip öğrencisi bulunduğunu söyleyen bir delikanlı geldi. Ve konuşma esnasında, bu delikanlı:

"Efendim, Konya İmam Hatip Okul Müdürü, herhalde komünist" dedi.

"Üstad Hazretleri, Müdürün namaz kılıp kılmadığını sordu. Kıldığı cevabını alınca da, aynen, '**O, benim kardaşımdır**' buyurdular. Bu ölçü, o günden geçerli olarak hayatımızın şaşmaz ölçülerinden biri oldu ve beni hiç yanıltmadı.

Hız. Üstad ve kardeşi Abdülmecid

"Üstad'ın Urfa'ya hareket ettiği gün, öğleden sonraydı. Abdülmecid Efendilerin Mevlâna Meydanına çıkan bir sokaktaki evlerinin üst katında hep beraber oturuyorduk. Kapıları çalındı. Kapıya bakan Saadet, Üstad Hazretlerinin teşrif ettiklerini ve aşağıda arabada beklediklerini haber verdi. Abdülmecid Efendiyle beraber hepimiz kapıya indik. Üstâd, arabadan;

"Abdülmecid ben Urfa'ya gidiyorum. Belki bir daha görüşemeyeceğiz. Bana hakkınızı helâl ediniz" buyurdular.

"Abdülmecid Efendi:

"Seydâ! Bizim sana ne hizmetimiz oldu ki, hakkımız olsun. Asıl sen bize hakkını helâl et. Bizi sen okutup yetiştirdin" dediler.

"Bunu üzerine Üstâd:

"Senin de, Rabiâ'nın da bende çok haklarınız vardır. İkiniz de bana haklarınızı helâl ediniz" buyurunca karşılıklı helâllaştılar. Üstâd arabadan yerleşmek üzere biraz geri çekilmişken, tekrar eğildi ve Abdülmecid Efendiye:

"Abdülmecid, Abdülmecid! Bu kadar korkak olma! Vallahi mahpushanede sana Rabiâ'dan daha iyi bakarlar" buyurdu.

"Abdülmecid Efendi de,

"Seydâ! Ben neyleyeyim ki, Cenab-ı Hak benim cesaretimi de sana lütfetmiş, seninki iki kat olmuş, bende hiç kalmamış' dedi.

"Ertesi gün Urfa'dan Konya'ya ve hemen hemen bütün Türkiye'ye edilen telefonlar, o gün stad'ın fâni âlemden bakî âleme gçtklerini haber veriyorlardı.

"Makamları Cennet-i âlâ olsun ve Cenab-ı Mevlâ orada da şefaatlerine hepimizi mazhar buyursun."

(Son řahitler adlı eserin, dördüncü cildinden derlenmiřtir...)